

Ahmet Kutsi Tecer ve Tiyatro Edebiyatımıza Katkısı

Ahmet Kutsi Tecer and His Contributions Turkish Drama

Gıyasettin AYTAŞ

G. Ü. Gazi Eğitim Fakültesi, Sosyal Bilgiler Eğitimi ABD. Ankara-TÜRKİYE
giyaytas@gazi.edu.tr

ÖZET

Ahmet Kutsi Tecer, Türk edebiyat tarihi içerisinde şairliğinin yanında, tiyatro yazarlığı ile de ön plana çıkmış bir yazarımızdır. Tiyatro eserlerinde geleneksel kültür unsurları ile, modern sahne tekniklerini birleştiren, bunu eserlerine başarıyla uygulayan Tecer, tiyatro edebiyatına önemli oranda malzeme sağlamıştır. Yazmış olduğu tiyatro eserleri incelendiğinde, Türkiye'nin geçirmiş olduğu kültürel değişim açıkça kendini gösterir.

Anahtar Kelimeler: Ahmet Kutsi Tecer, Türk Tiyatrosu, Tiyatro Edebiyatı

ABSTRACT

Ahmet Kutsi Tecer is both a prominent playwright and a poet who occupies a place in the history of Turkish literature. Tecer, who integrated the traditional cultural elements with the modern stage techniques, and who successfully applied them to his works, provided the theatrical literature with substantial amount of material . His plays openly reveal the cultural changes that Turkey has undergone.

Key words: Ahmet Kutsi Tecer, Turkish theatre, theatrical literature

Sanatçı içinden çıktığı toplumun aynasıdır. O toplumundan aldıklarını, sanat teknesinde yoğurup, sanat fırınında pişirerek yine toplumuna sunar. Bu sunumda kullandığı dil ve üslup onun sanatçı kimliğini belirleyen en önemli unsur olarak karşımıza çıkar.

Türk tiyatrosuna özgün bir kimlik kazandırma konusunda öteden beri yapılan çalışmalar içerisinde, Ahmet Kutsi Tecer'inkileri ayrı bir başlık altında değerlendirmek gerekmektedir. Özellikle, Cumhuriyet Dönemi Türk Edebiyatı'nda Ahmet Kutsi Tecer farklı bir konumda ele alınmalıdır. Çünkü Tecer, kendi dönemine kadar üzerinde pek durulmamış, hatta çoğu zaman hakir görülmüş halk kültürü unsurlarından yola çıkarak, yeni bir sentez oluşturmaya çabalayan bir sanatçımızdır. Folklor ve halk edebiyatı çalışmalarına büyük önem vermiş, Sivas'ta ilk defa halk şairleri derneğini kurmuş, Âşık Veysel'i yine ilk defa o bize tanıtmıştır.

Tecer'in halk kültürü ve edebiyatı üzerine yaptığı araştırmalar ve bu konuda ileri sürdüğü düşünceler, aydınlarımızın üzerinde de olumlu etkiler yapmış, çağdaş kültür unsurları ile halk kültürü unsurları arasında bir köprü olmuştur. "Köylü Temsilleri" adlı çalışması ile, tiyatromuzun halk arasında yaşayan ve gelişen cephesine farklı bir açıdan bakan Tecer, bu alanın ne kadar göz ardı edildiğine hayıflanarak, o dönemde popüler olan tuluat tiyatrosundan farklı olmakla birlikte, ondan daha zengin bir sanat örgüsüne sahip köy temsillerini gündeme getirir.

Tiyatro anlayışımızla ilgili öteden beri yaşanan çelişkiler, tiyatro yazarlarını da etkilemiş, birçok tiyatro eserinde bu çelişkiler kendini hissettirmiştir. Yaşanan çelişkilerden en önemlisi, tiyatromuzun kaynağı ile ilgili olanıdır. Genellikle tiyatromuzun kaynağı konusunda Batıyı görme alışkanlığının yaygın bir kanaattir. Halbuki, Türklerin de kendine özgü bir tiyatrosunun olduğu ve bu tiyatronun geçmişinin de birçok milletinkinden daha eskilere dayandığı bilinmektedir. Bunu görmezlikten gelen tiyatro yazarları ve yönetmenleri, uzun müddet yerli kaynakları görmezlikten gelmişlerdir. Ahmet Kutsi Tecer, kaynağını yerli ve milli unsurlarımızdan alan tiyatro eserlerini, batılı bir anlayışla yorumlayarak, bu alanda öncü olmuştur.

Kültürün en önemli aktarım vasıtalarından biri olan dil, edebi eserler yoluyla varlığını devam ettirir. Kaşgarlı Mahmut'tan bu yana dil ve kültür bilincini oluşturmaya çalışan aydınlarımız, Türkçe'nin kaybolup gitmesine engel olmuş, dilimizin yaşamasını sağlamışlardır. Uzun bir süre yabancı dillerin boyunduruğu altında varlığını sürdürmeye çalışan Türkçe, Milli Edebiyat sanatçılarının başlattıkları Yeni Lisan hareketi ile kendi kimliğine yeniden kavuşmaya başlar. Bu hareketin bir başka yönü de, milli değerlere yeniden dönüşü ve bununla birlikte uzun müddettir unutulmuş olan Anadolu coğrafyasının yeniden keşfedilişine zemin hazırlamış olmasıdır. Özellikle Cumhuriyetten sonra Anadolu şiire, romana, tiyatroya konu olmaya başladı.

Tecer'in tiyatro ile olan ilgisinin daha ilköğretim yıllarında başladığı, hatta lise yıllarında bu ilginin git gide geliştiği, bu yıllarda tiyatro eseri yazma denemelerine giriştiğini öğreniyoruz. Tiyatronun, Tecer'in hayatında çok önceden başlayın bir tutku olduğunu öğreniyoruz.

Tiyatro, metin, oyuncu, yönetmen, sahne ve izleyici unsurlarından oluşan sanat dalına verilen addır. En geniş anlamıyla tiyatro, aksiyona dayalı bütün sanat dallarını içine alan faaliyettir. Bu açıdan bakıldığında dans ve müzikle yapılan törenler, maskeli oyunlar, taklide dayanan bütün gösterileri tiyatro sanatı içinde değerlendirebiliriz.

Ahmet Kutsi Tecer'in toplam on bir tiyatro eserinin olduğunu görüyoruz. Bunlar sırasıyla:

1. *Yazılan Bozulmaz*, 1946 yılında Devlet Konservatuvarı Tatbikat Sahnesinde oynanan bu oyun, kitap haline getirilmemiş tek perdelik bir trajedidir.
2. *Köşebaşı*, Ahmet Kutsi Tecer'in en tanınmış tiyatro eserlerinden biridir. 1947 yılında basılan bu eser, bir mahallenin 24 saatlik bir dilimini canlı tablolar halinde ele almaktadır.
3. *Koçyiğit Köroğlu*, konusunu ünlü halk hikayelerimizden olan bu eser, Köroğlu'nu bilinen kimliğinin dışında ele alarak, onu farklı bir kimlik ve kişilikle yansıtan önemli bir eserdir. 1 Ekim 1941- 1 Mart 1942 tarihleri arasında ülkü Mecmuasında

tefrika edilen eser, ilk defa 1949 yılında Ankara Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelenmiştir.

4. *Bir Pazar Günü*, ortaoyununun ilham alınarak kaleme alınan bu eserde, değer çatışmaları üzerinde durulur. 1959'da basılan eser, ilk defa İstanbul Teknik Üniversitesi Gümüşsuyu Sahnesi'nde temsil edilmiştir.
5. *Satılık Ev*, üç perdelik bu eser, tiyatro tekniği bakımından Tecer'in en başarılı eserlerinden biridir. 29 Eylül 1961 tarihinde İstanbul Şehir Tiyatroları tarafından sahnelenen bu eser, kitap haline getirilmemiştir.
6. *Hakikat yahut Yüzük Oyunu*, folklordan yararlanarak kaleme aldığı bir diğer basılmamış tek perdelik eseridir. UNESCO'nun isteği üzerine yazarı tarafından Fransızca'ya çevrilmiştir.
7. *Didonlar*, müsvedde halinde olan bu beş perdelik komedi, kitap haline getirilmemiştir.
8. *Avşarlar*, altı tabloda ibaret bu manzum tiyatro, kitap haline getirilmediği gibi, oynanmamıştır.
9. *Arkadaş Hatırı*, komedi tarzında ve dört tabloda ibaret olan bir radyo oyunudur. Kitap halinde basılmamıştır.
10. *Ömür Yolu*, iki bölüm halinde kaleme alınan bu eser de, yazarın tamamlanmamış tiyatrolarından bir diğeridir.
11. *Sunalar*, eski harflerle müsvedde halinde olan bu eser, bir perdelik bir dramdır.

Tecer, "Köylü Temsilleri" adlı çalışması ile, tiyatromuzun halk arasında yaşayan ve gelişen cephesine bakar. Asırlardır unutulmuş, kendi aydını tarafından göz ardı edilen Türk köylüsünün, aslında hiç de yabana atılmayacak bir dram zenginliğine sahip olduğuna dikkat çeken Tecer, bu kaynağın modern Türk tiyatrosunu besleyecek bir zenginliğe sahip olduğuna işaret eder.

Tecer'in köy gerçeğini dile getirdiği ilk tiyatro eseri, 1946'da Devlet Konservatuarı Tatbikat Sahnesi'nde sahnelenen "*Yazılan Bozulmaz*" isimli tek perdelik trajedisidir. Türk halkının kader karşısında mutlak teslimiyetini temel unsur olarak ele alan yazar, bu mutlak teslimiyetin doğurduğu trajediyi yansıtır.

İnsan kimi zaman çaresizlik karşısında ne yapacağını şaşırır. “Ölenle ölünmez”, “kaderden kaçılmaz”, “başa gelen çekilir”, “ölüm Allah’ın emri” insanımızın çaresini bulamadığı durumlarda söylediği genel sözlerdir. Bu kelimeler gibi “*Yazılan Bozulmaz*” da inancın beslediği bir şuuraltının esere yansımadır.

Eserin konusu, bir gözleme dayalı olarak seçilmiştir. İyilerle kötüler mücadelesi içinde, cehaletin ve yanlış anlamaların doğurduğu sonuçları ele alır. Kadını hesaba katmayan köylü, onun başında bir erkeğin mutlaka bulunması gerektiği inancındadır. Köy yerinde en büyük sorunlardan biri kadının yalnızlığıdır. Emine, sekiz yıl önce kocasını kaybetmiş, oğlu evden kaçmış, sağır ve huysuz kayınvalidesi ile tek başına yaşamaktadır. Bu zamanda yanlarında olması gereken oğlu İsmail de köye sığamaz olmuş, kasabaya kaçmıştır. Emine’nin çaresizliği, kimsesizliği canına tak etmiştir. İsmail bir kadına gönül vermiştir. Ancak, gönül verdiği kadın, köyün belalılarından Musa’nın kapatmasıdır.

Emine, bu çaresizliğine çare bulmak için, kasabada gardiyan olarak görev yapan kayını Ali’yi çağırır. Onunla bir müddet dertleşir, İsmail’in içine düştüğü çıkmazdan kurtulması için ne gibi tedbir alınması gerektiğini konuşurlar. Dışarıdan silah sesleri gelir, Emine bu durumdan oldukça tedirgin olur. Ali ne olup bittiğini öğrenmek için dışarı çıkar. Eve İsmail’in peşinde olan adamlar gelir ve Emine’yi tehdit ederler. Bir müddet sonra Ali’nin cesedi getirilir. Ali bir yanlış anlama sonucu yeğeni tarafından vurulmuştur. Emine ise, bu yaşadıkları sonucunda yarı delirmiş bir haldedir. Köylüler onun acısını paylaşmak için gelmişler, ancak Emine’nin gözü kimseyi görmez İsmail tutuklanmıştır. Son sözü Sadık Emmi söyler:

“Kaderimizde ne varsa o olur. Kim ölecek, kim kalacak, onu Allah bilir. Kimin hatırına gelirdi, bak adamcağız sapasağlam... bir kurşunla gitti...” (s. 16)

Bu trajedide, köy hayatı içerisinde olup biten her türlü ayrıntıya dikkat edilmeye çalışılmıştır. Anadolu köylüsünün acıya ortak oluşu, onu paylaşma arzusu gözler önüne serilir. Eserde, kişilerin kendi kültür ve eğitim durumuna özen gösterilmiştir. Yazar, gösterme unsurları yerine anlatma unsurlarını daha çok kullanmıştır.

Tecer'in köy ve köy hayatına temas ettiği bu eserinin dışındaki diğer eserleri, teknik olarak daha olgunlaşmış ve usta çizgiler taşıdığı görülmektedir.

Batılılaşmanın getirdiği olumsuzluklar, Tanzimat'tan bu yana birçok sanatçımız tarafından eleştiri konusu olmuştur. Tecer, *Satılık Ev* piyesinde, yozlaşmanın doğurduğu sonuçların insanları ne hale getirdiğine dikkat çeker. Şehirleşme ve göçle birlikte başlayan değişimin doğurduğu uyumsuzlukları çarpıcı şekilde ortaya koyan eser, her türlü zenginlik içinde bulunan Fatın Kaya'nın ani düşüşü karşısında ailesinin yaşadıklarını irdeler. Önceleri, hizmetçiler, özel hocalar, eğlence partileri, kumar, içki gibi alışkanlıkları olan aile, birden bire sıkıntıya düşünce büyük bir panik yaşarlar. Alışkanlıklarından birden bire uzak kalmak zorunda kalan ailenin durumu, eserde ele alınan temel düşünceyi destekler bir kurgunun başlangıcıdır.

Hayatın değişen çizgisi içerisinde çeşitli tuzakların bulunabileceğine dikkat çekilen eserde, özentilerin insanı ne hale getirdiğine de eleştirel bir şekilde bakılır. Önceleri her istediklerini elde etmeye alışmış Fatın Kaya'nın eşi Ferhinde Hanım, oğlu Orhan ve kızı Selma bu duruma farklı farklı tepki verirler. Mutfak nedir bilmeyen Ferhinde Hanım, hizmetçilerin ayrılmasından sonra mutfağa girmeye, Selma ise daha tasarruflu davranmak, hatta iş bularak ailenin geçimine katkı sağlamak arzusundadır. Orhan ise, eski alışkanlıklarından kurtulmak niyetinde değildir. Tek hayali, Amerika'ya gitmek.

Ferhinde Hanım, eşinin hastalığı üzerine evin bütün sorumluluğunu üzerine almış, evini geçindirmeye çalışmaktadır. Çok zorda kalan aile, evin üst katını Amerikalılara kiraya vermek mecburiyetinde kalır. Biraz olsun aile sıkıntıdan kurtulmuş gibidir.

Herşey hızla değişmiş, Fatın Bey'in siyasi ikbali gibi itibarı da sönüştür. Büyük bir borç içine girmiş, bu yüzden evin satılması söz konusu olmuştur. Ferhinde Hanım, gelen bir mektuptan, bu borçlanmanın, kocasının bir kadınla olan ilişkisinden kaynaklandığı düşüncesindedir.

Selma işe başlamış, işyerinde biriyle nişanlanmıştır. Düğün hazırlıkları başlamıştır. Ferhinde Hanım, kendisi için her türlü fedakarlığa katlandığı kocasının, bir kadın yüzünden kendilerini bu hale getirmiş olmasına tepki göstermek için, evi ipotek

ettirerek aldığı paralarla, istediği gibi yaşamaya ve har vurup harman savurmaya başlamıştır. Bu durum Fatin'in dikkatini çeker. Karısı ile bu durumu konuşmaya çalışır. Sonunda bütün gerçekler anlaşılır. Fatin, zorda bulunan bir kadına yardım etmiştir. Ferhunde yaptıklarından pişman olur, dağılmak üzere olan aile yeniden toparlanır. Selma nişanlısı ile evlilik hazırlıklarına girerken, Orhan hoppalılıklarından vazgeçmiş, Amerika sevdasını bile, okulunu bitirdikten sonra gitmek üzere askıya almıştır.

Bir aile dramı şeklinde ele alınan bu eserin, tiyatro tekniği açısından oldukça başarılı olduğunu söyleyebiliriz. Özentinin insanı ne hale getirdiğini bir ev mekanı içinde ele alan yazarın, aile gerçeğinden toplumsal gerçeğe açılmaya çalışır.

“Bir Pazar Günü”: Modern ortaoyunu olarak da adlandırabileceğimiz bu eserde, kültürel yozlaşmanın getirdiği olumsuzluklara dikkat çekilir. Birbirinden farklı üç ailenin, bütün dertleri yemek, içmek, gezmek ve birbirlerine hava atmaktır. Eserin bir başka özelliği ise, insanların ikiyüzlülüğü ve değerlerinden kopuşlarına dikkat çekmesidir.

Eserde üç aile söz konusu edilir. Avukat Sabri ve karısı Vezan, bankacı Tevfik karısı Selvi ve tüccar Meftun, metresi Nazlı, Nazlı'nın sevgilisi İzzet. Bir pazar günü, Sabri Beylerle Tevfik Beyler bir araya gelerek eğlenmeyi düşünürler. Kadınlar, ne giyecekleri konusunda tereddütler geçirir, hatta biri gitmemek, diğeri gelmemeleri için çeşitli bahaneler bile uydurmaya çalışırlar. Sabri Beyler tam çıkmak üzereyken Meftun ve metresi Nazlı çıkagelirler.

Yanlış anlamalar, riyakarlıklar ve traji komik olaylar üzerine kurgulanan eser, sahne düzenlemesi ve tiyatro teknikleri açısından başarısız olmakla birlikte, diyaloglarındaki başarı oldukça üst düzeydedir.

Ahmet Kutsi Tecer'in Paris'e gidişi onun sanat ve edebiyat anlayışında yeni bir ufuk açmış, tıpkı Yahya Kemal gibi, kendi kültürüne ve tarihine olan hasret ve düşkünlükle ülkesine geri dönmüştür. Genellikle Batıya giden sanatçılarımızın, geriye döndüklerinde oraya büyük bir hayranlık duyduklarını görürüz. Ahmet Kutsi Tecer, bunların aksine, Paris'ten döndükten sonra kendi kültür ve edebiyatına karşı daha büyük bir hayranlık

duymuş, özellikle tiyatro eserlerinde, geleneksel tiyatromuz içerisinde çok önemli yere sahip olan köy tiyatrosunun gündeme getirilmesinde öncü olmuştur.

Sanatçı içinden çıktığı toplumun gerçekleriyle yüzleştikçe, onunla bütünleşir ve kalıcı olur. Tecer, Türk halkının zengin kültür mirasını keşfederek, bu mirası tiyatro eserleri ile aktarma başarısını gösteren bir sanatçımız olmanın yanında, kendinden sonra bu alanda çalışma yapacakları da cesaretlendirmiş olur.

Konusunu ünlü Köroğlu hikâyesinden aldığı *Koçyiğit Köroğlu* adlı eserinde, bütün Türk dünyası için çok önemli olan bu halk kahramanına bilinen kimliğinin dışında farklı bir rol yüklemiştir. Tecer'in Köroğlu ile Oğuz destanını özdeşleştirir. Bu halk kahramanının etrafında oluşan motifleri bir mekana bağlı kalmaksızın, üslubundaki zindelik, anlatımındaki ustalık ile, esere destansı bir hava katar. Eserin iki asli kahramanından biri olan Köroğlu, Gök Tanrı tarafından gönderilmiştir. Bolubeyi ise, halkına zulüm eden, kendi çıkarları için düşmanla işbirliği yapmaktan bile çekinmeyen biridir.

Altı tabloda meydana gelen eserde, zaman belli belirsizdir. Yazar, Türklüğün çok eski dönemlerine giderek, Türklerin Müslümanlığı kabul etmedikleri dönemlere kadar gider. Bu gidişin özel bir nedeni olduğu muhakkak. Bu nedenlerden en önemlisi, Türklüğün geçmişinde derin izler bırakan Tarihi dönemleri ve bu dönemlerin içinde bulunan zamanla kesişmesini sağlamaktır. Aralarında çok uzun bir zaman olmakla birlikte, Oğuzla Köroğlu'nun aynı zamanda kesişmeleri, ortak idealler ve beklentiler karşısında geçmişte olduğu gibi, şimdi de aynı duyarlılığın gösterilmesidir.

Yazar Köroğlu'nu bir halk arasında bilinenin dışında, sadece maceraperest, kavgadan kavgaya koşan biri olmaktan çıkararak, ona dengeli düşünen, gerektiğinde zafer için sevdiğini bile feda etmekten çekinmeyen biri olarak takdim eder. Çünkü onun idealleri ve beklentileri vardır. O kutsal bir görev için özel olarak gönderilmiştir.

Eserdeki Köroğlu, Bolubeyi, Demircioğlu, Ayvaz gibi isimler, Köroğlu hikayesinin gerçek kahramanlarıdır. Kırat ise, Köroğlu gibi kutsanmış ve olağanüstü bir kimliğe

bürünmüştür. Bu olağanüstü güce sahip olmak için, Bolubeyi kızını feda etmekten bile çekinmemiştir.

Zulüm altında inleyen Oğuz obaları Köroğlu'ndan yardım isterler. Bolu Beyi sadece zulümle ayakta durmaya çalışırken, zulüm altında inlese de kurtarıcısına inanan ve onun çağrısını (okunu) bekleyen halkın umudu arasındaki çatışma, hakkın ve iyinin zaferiyle biter. Görevini yerine getiren Köroğlu da kaybolur. O, adeta Oğuz'un içindeki mücadeleye ve güç timsalidir.

İlk temsilinde şiir yönüne ağırlık verilen, eserin ikinci temsilinde «toplumsal» yönüne ağırlık verildiği görülür. Eser, Adnan Saygun tarafından opera olarak bestelenmiş oynanmış (1973), ve kitap olarak da basılmıştır (1969).

Hayatımız köşe başlarında kesişir çoğu zaman. Orada buluşur, orada konuşur, orada dertleşiriz. Köşe başı bir yerde hayatın kesiştiği yerdir. Esnaf dükkanını köşe başına açar, köşe başında bir ev hali kurar insan. Kimi zaman adresleri, köşe başını esas alarak tarif ederiz.

Ahmet Kutsi Tecer, konusu İstanbul'un eski bir mahallesinde geçen Köşebaşı'nda Bir Pazar Günü adlı tiyatro eserinde olduğu gibi ortaoyunu unsurlarından yararlanmıştı. Olay, klasik tiyatro anlayışında olduğu gibi, 24 saatte biter. Seçilen mekanın köşebaşı olmasının da özel bir nedeni vardır. Çünkü, burası mahallenin mahallelinin gelip geçtiği ve mahalle dışıyla da bağlantı kurduğu bir yerdir.

Yazar bu mekanda iki unsura daha yer verir. Bunlardan biri, bütün mahallenin uğrak yeri olan bakkal, diğeri de kahvehane. Mahalleli günde bir defa mutlaka bakkala ve kahvehaneye uğrar. Burada mahallede olup bitenlerden haberdar olur, birbirleri ile burada haberleşirler.

Oyun, mahalle bekçisinin konuşması ile başlar. Mahalleli uykuda olduğu bir sırada, her şeyden o sorumludur. Kapalı perdeler arkasında olup bitenleri kimse bilmez, ama mahalle bekçisi onları hisseder. Mahalleli, gündüz ise hareket halindedir.

Eserde ele alınan konu ve konunun anlatımı sürükleyici olmamakla birlikte, tiyatro için başarısız sayılan anlatma unsurunun, gösterme unsurundan çok fazla kullanıldığı görülmektedir. Mahallede olup bitenler hep anlatma unsuru içerisinde verilir. Yazar, belli başlı bir konu etrafında kurgulamadığı eserde, süreklilik arz eden iki karakter merkezde tutmaya çalışır. Bunlar bakkal ve kahveci. Eser boyunca devam eden bir diğer mesele de Macit Bey'in ölümü ve onunla ilgili anlatılanlardır.

Vakanın anlatımında mahallenin yaşadığı büyük endişeler, günlük hayatın keşmekeşi içinde akıp gider. Emekli Macit Bey'in ölümü, onunla ilgili dedikoduları uyandırır. Macit Bey'in genç karısı ile, ilk evliliğinden olan oğlu arasındaki bir dedikodu meydana gelmiş, bunun üzerine Macit Bey de oğlunu evden kovmuştur. Oğul babasının ölümü üzerine mahalleye gelir, ama onu kimse tanımaz. Onun gelişi mahalleliyi çeşitli ihtimaller üzerinde düşündürür. Mahallenin dış dünya ile münasebetleri de bu vesileyle verilir.

Macit Bey'in ölümü herkesi farklı bir şekilde ilgilendirmektedir. Bakkalı ise, borç bırakarak ölmüş olması endişelendirmektedir. Ölümün hüznü, Saffet Hanım'ın kızının düğünü ile hafifler. Fakat Saffet Hanım'ın kızı da Macit Bey'in oğlundandır. Yazar bu düğünü daha etkili kılsaydı, eserin canlılığı bir kat daha artmış olacaktı.

Mahalle çok eskidir. Bir yol meselesi söz konusu olmuş, bakkal veya kahvenin bu yol yüzünden yıkılması gerekecektir. Bakkal ve kahveci, bu yüzden diken üstündedir. Bu arada eski eserleri incelemek üzere gelen genç müzecileri görevli sanan bakkal ve kahvecinin düştüğü gülünç durum, eserin en canlı bölümlerindedir.

Tecer, yozlaşma ve yanlış batılılaşmaya karşı eleştirel bakışımı bu eserinde de ortaya koyar. Bir genç kızın, Beybaba diye anılan muhterem bir ihtiyarın kızla konuşma hareketleri ve Fransızca kelimeler katılan konuşmasıyla verilir.

Tecer'in tiyatroculuğu, şimdiye kadar maalesef üzerinde çok fazla durulmamış. Aslında, onun şairliğinin yanında çok iyi bir tiyatro yazarlığı da söz konusudur. Her ne kadar tiyatro eserleri, tiyatro tekniği açısından çok başarılı olmasa bile, eserlerinde ele aldığı konuların özgünlüğü ve bu özgünlüğü yansıtmadaki cesareti, tiyatro yazarlığı alanında yol açıcı olmuştur.

Kaynaklar

- And, M. (1967). Ahmet Kutsi Tecer ve Tiyatro. *Hisar*, 7, 45.
- Atila, Ö. (1967). Oyun Yazarı Tecer'in Ardında. *Dormen Tiyatrsu*, 8, 20.
- Gökdemir, S. (1987). *Ahmet Kutsi Tecer*. Ankara: Kültür ve Turizm Bakanlığı
- Güvemli, Z. (1967). Tecer ve Tiyatro. *Kent Oyuncuları*, 34, 28.
- Necdet, A. (1993). *Modern Türk Şiiri Yönelimler, Tanıklıklar, Örnekler*. Broy Yayınevi.
- Şener, S. (1974). *Ahmet Kutsi Tecer'in Köşebaşı Adlı Oyunu ve Türk Tiyatrosunun Ayırıcı Özellikleri*, Ankara: Ankara Basım ve Ciltevi.
- Tecer, A.K. (1962). Ahmet Kutsi Tecer'le Tiyatro Üstüne Konuşma. *Ataç*, 1, 3.
- Tecer, L. (2001). *Ahmet Kutsi Tecer'in Bütün Şiirleri*. Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları.
- Timuroğlu, V. (1980). *Ahmet Kutsi Tecer : Kişiliği, Sanat Anlayışı ve Tüm Şiirleri*. Ankara: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.